

1) **Driving Out Envy:** "I was very envious as a child. I was envious of my friends, because they did not consider me a bright child...I was very envious of another child in *heder*, who was reputed to know one hundred pages of Talmud by heart. I remember my father called me in once and told me that envy is a *middah megunah*, a deplorable trait, a bad habit, an emotional enemy. These emotions are forbidden by the Torah: "*Lo tachmod*, You shall not covet" (Shemot 20:14) and "*Lo tit'aveh*, You shall not desire (Devarim 5:18). I began to train myself to overcome my envy, and I succeeded. Now there is no envy in my heart. On the contrary I rejoice in the successes of my fellow man." The brothers fell into this trap and their emotions got the best of them. (Vision and Leadership, p.65) "The sons of Yosef were very unhappy. They envied Yosef, for he had a multicolored coat; each one apparently thought that he would have been the happiest person if his father had given him the multicolored coat instead. (Ibid., p.3)

2) **Importance of Family:** "In my opinion, the basic mistake of the brothers was not jealousy. Rather, it was the lack of appreciation of one of the most precious gifts that the Almighty has granted humans: the sense of unity that members of a family feel for each other, a manifold ontological experience that expresses itself in love and devotion." (Vision and Leadership p. 2). Neither Yosef nor his brothers appreciated this gift. They showed a lack of understanding of a beautiful experience - the experience that Tehillim describes so beautifully: "Behold, how good and how pleasant it is for brothers to dwell together in unity" (Tehillim 133:1).

"Frankly, if not for this experience of brotherliness on the part of the Jewish people throughout the world, we would have vanished long ago...If we are still a living people, it is because we know the experience of brotherliness, of giving unlimited help, of sharing in the misery and agony of other Jews. We are together in suffering and in joy."

3)

ב אתו בהתודע יוסף אל-אחיו: ויתן את-
קלו בבכי וישמעו מצרים וישמע בית
ג פרעה: ויאמר יוסף אל-אחיו אני יוסף
העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות

ויגש
מה/ב-ג

ד אתו כי נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל-
אחיו גשו-נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף
אחיהם אשר-מכרתם אתי מצרימה:

כ)

³ And Joseph said to his brothers, "I am Joseph.
Does my father still live?" But his brothers could not

answer him because they felt disconcerted before
him.

⁴ Then Joseph said to his brothers, "Come close to
me, if you please," and they came close. And he said,
"I am Joseph your brother — it is me, whom you sold

י [מה, ב-ג] "ויתן את קלו בבכי ... ולא יכלו אחיו לענות אתו",
אבא בהן בדרך לא אמר: "ואני לנו מיום הדין, או לנו מיום
התובחה, בלעם חכם של הגויים לא יכול לעמוד בתובחה של
אתונו, הדא הוא דכתיב (במדבר כב, ל) "ההספן הספנתי לעשות לך
בה ויאמר לא", יוסף קטנן של שבטים היה ולא היו יכולים לעמוד
בתובחתו, הדא הוא דכתיב "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו
מפניו", לכשיבא הקדוש ברוך הוא ויכית כל אחד ואחד למי מה
שהוא, שנאמר (תהלים נ, כא) "אוכיחך ואערכה לעיניך", על אחת כמה וכמה. [מה, ד] "גשו נא

2)

י [מה, ב-ג] "ויתן את קלו בבכי ... ולא יכלו אחיו לענות אתו",
אבא בהן בדרך לא אמר: "ואני לנו מיום הדין, או לנו מיום
התובחה, בלעם חכם של הגויים לא יכול לעמוד בתובחה של
אתונו, הדא הוא דכתיב (במדבר כב, ל) "ההספן הספנתי לעשות לך
בה ויאמר לא", יוסף קטנן של שבטים היה ולא היו יכולים לעמוד
בתובחתו, הדא הוא דכתיב "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו
מפניו", לכשיבא הקדוש ברוך הוא ויכית כל אחד ואחד למי מה
שהוא, שנאמר (תהלים נ, כא) "אוכיחך ואערכה לעיניך", על אחת כמה וכמה. [מה, ד] "גשו נא

||

4)

Yosef's two dreams symbolized a remarkable synthesis that he felt was
attainable. "One was of material economic power...the other dream apparently revived around
spiritual greatness...". Yosef believed that these two aspirations could be combined by the
Jew. "Yosef wanted to be powerful in a political sense, to attain wealth and prosperity, to be
respected by people because of his power...but he also wanted to be great spiritually, to be
revered by people because of his greatness of his wisdom and his kindness." (Days of
Deliverance p.165)

The Rav asked, "Can one person combine both qualities? Can one person fulfill both dreams,
the dreams of the sheaves - of economic and military power - and also the dream of spiritual
greatness, of moral heights and communion with God?...Apparently, Yosef thought he could
combine both. This is the meaning of the ketonet ha-passim - multicolored...Colors class with
one another, and Yosef was the syntheses of *alumot* and the heavenly bodies. (Ibid., p. 166)

49 22 **A** charming son is Joseph
22 a charming son to the eye;
each of the girls climbed heights to gaze.

ברכות דף כ

פרק שלישי

מי שמרתו

בנות ישראל (מן נהרא) [מטבילה] לוֹסְתַכְלָן בִּי דְלָהוּ לְהוּ זִרְעָא שְׁמִירֵי כּוּוּתִי. אִמְרוּ לִיה רַבֵּנָן לֹא
[קא] מִסְתַּפִּי מִר מַעֲינָא בִישָׁא. אִמְר לְהוּ אֲנָא מְזִרְעָא דִּיּוֹסֶף קָא אֲתִינָא דְלֹא שְׁלֵטָא בֵּיה עֵינָא בִישָׁא
דְכֶתִּיב (בראשית מט) "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין", וא"ר אבהו אל תקרי "עלי עין" אלא עולי
עין. ר' יוסי בר' חנינא אמר מהבא (שם מח) "וידגו לרוב בקרב הארץ" מה דגים שבים מים מכסין
(אוהן) [עליהן] ואין העין שולטת בהם אף זרעו של יוסף אין העין [הרע] שולטת בהם. ואי בעית

A charming son to the eye. — בן פֶּרֶת עֲלֵי עֵין

The phrase allows for various interpretations:

□ His charm attracts the eye of the beholder. The Sages [Berachos 20a] perceive a further implication: He is *raised above the eye*, in the sense that the Evil Eye will be ineffective against his children. So, too, when Jacob blessed Ephraim and Manasseh [above 48:16] he blessed them that they be like fish which the Evil Eye cannot affect (Rashi).¹¹

עין אי"ה

לז. א"ל ר' לא מסתפי מר מעינא בישא, אמר להו אנא מזרעו
דיוסף קא אתינא דלא שלטא ב' עינא בישא כו', א"ת עלי
עין אלא עולי עין. ר"י ברח"א כו' מה דגים שבים מים מכסין
עליהן ואין ע"ה שולטת בהן כו'. העין הרעה בפרט היא אחת
מהכוחות שמקבל(ו)ת נפש אחת מזולתה ע"י קשר נעלם
שביניהן. מפני שהנפשות עומדות הכן להיות נפעלות מזולתן,
ע"כ הננו רואים ש"הולך את חכמים יחכם"¹, ואת צדיקים ילך
בעקבותיהם, והמתחבר לרשעים יהי כמותן², מפני שטבע הנפש
הוא להתפעל מזולתה מהנפשות. אמנם מי שהתגבר ושם נפשו
חזקה לבל תטה בשום אופן מהדרך הנכונה, גם אם יתעמלו זולתו
הרבה לשפוך עליו פעולותיהם, הוא קנה עז בנפשו שתהי' חזקה
ולא תהי' מוכנת להתפעלות מזולתה ע"כ אין עין הרע שולטת
בה.

Re. Seiditz 125

גרי רמקס'

והנה, זהו העניין שאותו הדגיש ר' יוחנן בדבריו. וכי ידע ר' יוחנן בדיוק
את ייחוסו הישיר, עד שיכול היה לומר: "אנא מזרעא דיוסף קא אתינא"
וכי היה בידו כתב יוחסין או קבלה, דור אחר דור! הרי ביהדות היתה לנו
הקפדה רק בעניין יחס כהנים ולוויים, וגם בזה לא היתה חזקה של ממש,
והיחוס לכהונה ולווייה הוגבל לעניינים מסוימים בלבד. כאשר אומר ר'
יוחנן "אנא מזרעא דיוסף קא אתינא", הוא מתכוון לומר, כי בעניין הזה
הוא דומה ליוסף ונוקט את שיטתו. יוסף הצדיק לא ראה עצמו
באספקלריה של אחרים, אלא באספקלריה שלו עצמו. הוא ידע להעריך
את כוחות הנפש שלו. אלמלא כן, לא היתה התנהגותו מביאה לשום
תוצאה חיובית.

בנ יִרְא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ בְּנֵי מְכִיר בֶּן-מְנַשֶּׁה
 כ יִלְדוּ עַל-בְּרֵכֵי יוֹסֵף: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל-אֶחָיו אֲנֹכִי מֵת
 נֶאֱלָהִים פֶּקֶד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהָעֵלָה אֶתְכֶם מִן-הָאָרֶץ
 הַזֹּאת אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתְכֶם לֵאמֹר
 כ וְלֵיעֲקֹב: וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד
 כ אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהָעֵלָתֶם אֶת-עֲצָמֹתַי מִזֶּה: וַיָּמָת יוֹסֵף
 כ בֶּן-מָאָה וָעֶשְׂרִי שָׁנִים וַיַּחְנוּטוּ אוֹתוֹ וַיִּישֶׂם בְּאֵרוֹן
 בְּמִצְרַיִם: כִּי־הָיָה כִּי־מָת. כִּי־אֵל מִיָּד מִיָּד.

Signs of the Redemption
 24 Joseph said to his brothers, "I am about to die, but God will surely remember you and bring you up out of this land to the land that He swore to Abraham, to Isaac, and to Jacob."
 25 Then Joseph adjured the children of Israel saying, "When God will indeed remember you, then you must bring my bones up out of here."
 26 Joseph died at the age of one hundred and ten years; they embalmed him and he was placed in a coffin in Egypt.

At the conclusion of each of the five books of the Torah, it is customary for the congregation followed by the reader to proclaim:

חֲזָקוּ! חֲזָקוּ! וְנִתְחַזְּקוּ!

2)

For I was stolen from the land of the Hebrews. The Midrash indicates that when God refused Moses' request that he be allowed to pass over the Jordan River to Israel, Moses argued that at the very least he should be buried there. Since he carried Joseph's casket in the desert for forty long years to be buried in Israel, why should God not afford him the same privilege? God's answer was: *Joseph acknowledged his land and you did not acknowledge the land* (Devarim Rabbah 2). Though in captivity, Joseph's very identity was tied to the Land of Israel, as he proclaimed: *For I was stolen from the land of the Hebrews*. In contrast, when Jethro's daughters mistakenly identified Moses as an Egyptian (Ex. 2:19), Moses did not correct them. As a result of this omission, he did not merit burial in the Land of Israel.

ספר בראשית

פרשת ויחי

3)

כ הָיָה יַעֲקֹב בָּאָרֶץ מִצְרַיִם שָׁבַע עֶשְׂרִי שָׁנָה וַיְהִי יָמֵי
 כ יַעֲקֹב שְׁנֵי חַיָּיו שָׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים וּמָאתַיִם שָׁנָה:
 כ וַיִּקְרְבוּ יָמֵי יִשְׂרָאֵל לָמוֹת וַיִּקְרָא לְבָנָו לֵאמֹר
 כ לוֹ אִם-נָא מִצְאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ שִׁים-נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי
 כ וְעֲשֵׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאֱמֹת אֶל-נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם:
 כ וַיִּשְׁכַּבְתִּי עִם-אֲבֹתִי וְנִשְׁאֲלֹתִי מִמִּצְרַיִם וְקִבַּרְתָּנִי
 כ בְּקִבְרָתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֲעֲשֶׂה כְּדִבְרְךָ: וַיֹּאמֶר הַשְׁבָּעָה
 כ לִּי וַיִּשְׁבַּע לוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל-רֹאשׁ הַמִּטָּה:

משך חכמה

כ, כה (וישבנו יוסף את בני ישראל).
 מה שהשביע יוסף את בני ישראל ולא את בניו, משום שידע שבניו, חלק מהם ירשו מעבר הירדן, וירצו לקבורו אצלם, ודא יעבירוהו את הירדן. לכן צוה לבני ישראל שהם יקברוהו — בארץ ישראל לא בעבר הירדן. וכן היה, קברוהו בשכם כמו שכתוב ביהושע: ויעוין במכילתא ריש בשלח.⁵

5)

יא אָמְרוּ חֲכָמִים כָּל הַשּׁוֹכְנִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עֲזוּזוֹתָיו מְחֻלָּיו. שְׁנָאֲמַר (ישעיה לג כד) "וְכָל יֹאמֵר שָׁכֵן חֲלִימִי הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּהּ נִשָּׂא עֵוֹן".
 אָפְלוּ הֵלֶךְ בָּהּ אַרְבַּע אַמּוֹת זוֹכָה לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְכֵן הַקְּבוּרָה בָּהּ נִתְכַּפֵּר לוֹ. וְכָאֵלּוּ הַמְּקוֹם שֶׁהוּא בּוֹ מְזֻכָּר בַּפֶּה. שְׁנָאֲמַר (דברים לב מג) "וְכִפֹּר אֲדָמָתוֹ עִמּוֹ". וּבִפְרָעָנוֹת הוּא אוֹמֵר (עמוס ז יז) "עַל אֲדָמָה טְמֵאָה טְמוֹת". וְאֵינוֹ דּוֹמֶה קוֹלְטָתוֹ מִסִּיִּים לְקוֹלְטָתוֹ אֲשֶׁר מוֹתוֹ. וְאֵף עַל פִּי כֹן גְּדוּלֵי הַחֲכָמִים הָיוּ מוֹלִיכִים מִתֵּיהֶם לְשֵׁם. צֵא וְלִמַּד מֵיַעֲקֹב אֲבִינוֹ וְיוֹסֵף הַצַּדִּיק

11

The Sages commented: 'Whoever dwells in Eretz Yisrael will have his sins forgiven as Isaiah 33:24 states: 'The inhabitant shall not say 'I am sick.' The people who dwell there shall be forgiven their sins.'

Even one who walks four cubits there will merit the world to come and one who is buried there receives atonement as if the place in which he is buried is an altar of atonement as Deuteronomy 32:43 states: 'His land will atone for His people.'

In contrast, the prophet, Amos [7:17, used the expression] 'You shall die in an impure land' as a prophecy of retribution.

There is no comparison between the merit of a person who lives in Eretz Yisrael and ultimately, is buried there and one whose body is brought there after his death. Nevertheless, great Sages would bring their dead there. Take an example, from our Patriarch, Jacob, and Joseph, the righteous.

